

40

Aaro Humalajoki osallistuu ompeluseuraan.

- 3** Pääkirjoitus
- 8** PUHEENAHE
Muistisairauteen toivoa rokotteesta
- 10** Kalliiksi käy
- 16** TERVEYS
Jotenkin ulkopuolinen
Kantapää koetuksella
Koko perheen avuksi
- 26** Reino Rinteen perintö
- 36** Kirjallisia töitä

- 40** Kylän ilta
- 46** PUUTARHA
Katsaus tulevaan kasvuun
Tarinoiden puutarhassa
- 53** KILPAILU
Huurteinen maisema vei voiton
- 54** LUKIJAMATKA
Junalla maailman katolle
- 56** ASUMINEN
Nukentekijän koti

36

Vanhasta kirjasta on moneksi.

- 64** Elonkorjuulta jauhoksi
- 68** RUOKA
Soppaa härkäviikoille
- 74** ILOKSI
Kaakeli mittaa aikaa
- 76** KÄSITYÖT
Huopien huomaan
Kukonaskeleen verran
Lämmintä kättä
Klassikkojen henkeen
- 84** Terä tuppeen

JOKA KUUKAUSI

- 6** Asiasta toiseen
- 21** Pikkupojan elämää
- 34** Kirjan kannet auki
- 45** Koti maalla
- 61** Elämäntilanteita
- 62** Pieniä tarinoita
- 89** Ristikko
- 90** Papin päiväkirja

76

Kalanruotokuvio kaunistaa kinnasta.

Kannen kuva Tommi Taipale
Seuraava Kodin Pellervo ilmestyy 20.2. ja
Maatilan Pellervo 6.2.

26

Aallokkokoski virtaa.

10

Sallan sairaankuljetus meni uusiksi.

46

Pian kasvaa!

Kodin PELLERVO

Päätoimittaja
Teemu Pakarinen
Puh. 050 544 6457

Toimituspäällikkö
Anna-Liisa Huhtala-Fiskars
Puh. 040 590 5332

Toimitussihteeri
Johanna Westersund
Puh. 040 590 4590

Ulkoasu
Minna Aho AD
Puh. 040 156 9162
Kaija Rinkinen
Puh. (09) 4767 5561

Tilaukset ja osoitteen muutokset
Puh. 020 413 2636
tilaukset@pellervo.fi

Kestotilaus
Kodin Pellervo 79,20 €

Ilmoitusten myynti
Agrimedia Oy
Tanja Forsman
Puh. 040 539 3089

Pellervo
Merja Sainio
myyntipäällikkö
Puh. (09) 4767 5573

Toimitus
PL 77 (Simonkatu 6)
00101 Helsinki
(09) 476 7501 (vaihde)
telekopio
(09) 694 8845
sähköpostiosoite
kodinpellervo@pellervo.fi

Henkilökohtaiset sähköpostit
etunimi.sukunimi@pellervo.fi

Julkaisija
Pellervo-Media Oy
www.kodinpellervo.fi

Pellervo on Aikakauslehtien
Liiton jäsenlehti
ISSN 1456 7210

Pellervo vastaa vain tilattujen
kirjoitusten ja kuvien
säilyttämisestä
ja palauttamisesta.

Painopaikka
PunaMusta

Tämän lehden tilaajarekisteriä
voidaan käyttää
suoramarkkinointitarkoituksiin.

Muistissa suru

Anna-Liisa Huhtala-Fiskars
anna-liisa.huhtala-fiskars@pellervo.fi

Tapahtuu takavuosina.
Läheiseni kompuroi tavaratalon liukuportaissa ja loukkaantuu henkitorseisiin.
Vanhus verissäpäin kiidätetään sairaalaan.
Saan tiedon. Soitan hätääntyneenä sairaalan teho-osastolle.
"Suoraan sanoen potilaan kielenkäyttö on sopimatonta. Hän kiroilee", vastaa tilannekyselyyni teho-osaston erikoissairaanhoidaja. Niin huolesta mutkalla olen, etten ymmärrä, miten törkeä ja taitamaton hoitaja on! Mutta jos hänen repliikkinsä minulta joskus unohtuu, päiväkirja muistaa, sanasta sanaan.

VÄHITELLEN VANHUS toipuu, askel askeleelta, kirjaimellisesti. Yli 80-vuotiaana hänen on opeteltava uudestaan kävelemään. On opeteltava puhumaan. Verihyyteet aivoissa toimittavat tehtävänsä: suusta mönkii kilpikonnia.

Pitää odottaa, pitää uskoa, pitää toivoa. Uskoa pitää aivan valtavasti ja toivoa niin, että otsalohko rutisee. Oikoteitä ei ole: vain ajan myötä nähtäisiin, kuinka paljon aivoista on tuhoutunut, kuinka paljon korvautuisi. Olisiko muistia enää ollenkaan.

Koska potilaalla on jo ikää, terveyskeskuksen lääkäri ei paljon viitsi vaivautua. Toisaalta lääkäriä kohtaan on osoitettava laupeutta; rajallisista taidoistaan ja tönkeydestään tunnettu ihminen.

KUN POTILAS kuukausien myötä kohtuullisesti toipuu, hän alkaa vähitellen itse ymmärtää, ettei ole entisellään. Ei tulisi koskaan olemaan. Suru on valtava, nimenomaan hänen oma surunsa on valtava. Ja muistikuvani siitä kaiken kattavasta surusta korventaa.

Ennen niin seurallinen ihminen käpertyy kerälle, itkee tyhjin silmin ja vääntyy vaitonaiseksi. Joskus hän katselee maantielle: "Jo kolmas auto meni ohi." Joku tuttava uskaltautuu tervehtimään, suurin osa pelkää. Pelko on ymmärrettävää, se on niin omakohtaista: Voiko minulle käydä noin?

KULUU MUUTAMIA vuosia. On parempia ja huonompia hetkiä. Parempana tehdään muistikoe, katsotaan vanhoja valokuvia. Kaikkiin hän napsauttelee oikeat vastaukset. Tunnen iloa, suurta kiitollisuutta. Otetaan vielä yksi. Hän hymyilee lempeästi, katsoo kuvaa ja katsoo minua: "Kyllä sinä olit nuorena kaunis."

Kuvassa on äitini. Isäni ei tunne minua.

s.17

”Tavallisille lapsille ja nuorille tärkein asia elämässä on ikätoverien hyväksynnän saaminen.”

